

Чувствата ѝ къмъ Иона приличахъ на морскія проливъ и отливъ; ту я обичаше защото я *той* обичаше, ту я пакъ мря я ле за сжщата причина. Нѣкога помисляше че съ благодареніе бы убила съперницата си господарка, която никакъ не познаваше страданіята ѝ, а другій пътъ пожелавахе да пожъртова и собственныя си животъ заради нея. Противуположнѣтъ и послѣдователны тѣзи нейны страстны чувствуванія бѣхъ толкози свирѣпы и страшны щото ти не можешъ да ги чувствува безнаказанно, и наистина тѣ докарахъ вредъ на здравіею ѝ безъ да го осѣща злочестата; ланитыѣ ѝ поблѣдняхъ, вържежъ ѝ станъ по слабъ, сълытъ ѝ по обилны, но тѣ не можяхъ да я утѣшятъ.

Една сутринтъ като отиде въ градината на аѳинянина за да посѣти цвѣтъята намѣри тамъ Главка съ единъ отъ градскыѣ златари; Главкъ избираше елмазены уграшенія за годеницата си. Той бѣ и вече пригответъ булчина ѝ чертогъ, въ който бѣ и наредилъ купеныѣ въ него день украшенія. Было е предопредѣлено отъ съдбата щото тѣзи украшенія да не украсятъ никога прекрасната снага на Иона; днесъ сѣкій пѣтешественикъ може да ги види въ Неаполитанскія Музей за едно съ съкровищата които са намѣтрихъ при раскопаванъето на Помпея; и на истинна въ описваната тука къща намѣтрихъ са златы гривны и скъпоцѣнны камъни.

— Ела, Недіе, сложи полувалника и ела да ти подарѣмъ тѣзи гривны, виждъ; ей ги на шіята ти.

Не ѝ ли приличатъ, Сервиліе?

— Чудесно, господине мой! извика златарѣтъ, защото тогашныѣ златари не по малко отъ днешныѣ бѣхъ челоуѣцы благоиравны и собны да лѣжатъ богатыѣ. Но когато виднѣтъ тѣзи обичы да блѣстятъ надъ раменѣтъ на благородната Иона, тогасъ, тако ми Бакха! ще познаешъ че моего художество разхубавява и самата хубость.

— На Иона? рече въпросително Недіа, която до сега причервена са усмивахе въ знакъ на признателность заради дара на Главка.

— Да, отговори аѳинянинътъ, избирамъ единъ даръ за Иона, но тука (и рѣката му пипахе небрежно украшенията) не намѣрвамъ нѣщо достойно за Иона.

Туй като казваше съгледа очуденъ едно неумѣстно движеніе на Недіа, която като дръпнѣхъ гривныѣ отъ врата си хвърли ги на земята.

— Що значи туй? не приемашъ ли, Недіе, малкія ми даръ? разсърди ли са?

— Употребявашъ ма сѣкоги като р быя и като дѣте, отговори